

Eindejaarsreflectie 2012

Tecuanipan - Cholula; 30 minuutjes met de auto langs de *Paso de Cortes*, de historische route die Hernan Cortes en zijn onwaarschijnlijk klein leger van de kusten van Veracruz naar de hoofdstad Tenochtitlan - het huidige, monsterachtig grote Mexico City leidde. We laten de Popocatepetl en de Iztacihuatl achter ons en hebben na 10 min rijden zicht op de piramide van Cholula. Deze is naar gezegd de grootste in omvang van de wereld. Eigenlijk zien we de kerk die hoog uitreisd op de heuvel die piramide overdekt. Het is geweten dat Cholula voor elke dag van het jaar een kerk telt. Cholula was dan ook lang een belangrijk spiritueel centrum. Een tactiek die de Spanjaarden toepaste om de macht van het Azteekse rijk in enkele jaren tijd te breken was een kerk te bouwen op elke plaats van heiligdom, en zo de ziel van de indianen en hun geloof te ontmantelen.

We rijden Cholula binnenn, een trip die ik vaak doe als ik op de markt – *plaza* genoemd- me van mijn wekelijkse verse groenten en fruit voorzie, of als ik naar het huis van Enlaces Comunitarios Internacionales ga. Maar deze keer breek ik de routine en parkeren we voor *Estrella de Belen*; bed en breakfast en spa. Of met andere woorden, een avondje in een luxe als kerstcadeautje van de vrijwilligster uit Arizona die met ons samenwerkt als lerares voor enkele maanden. Geniaal! We laten onze Toyota pickup, vuil van de sufferige zandwegen in Tecuanipan achter op de prive parking naast sjieke audi's en nissan en ik kan niet nalaten eventjes te grinnikken. Laat het spel beginnen, laten we confrontatie aangaan met de contrasten tussen rijk en arm die Mexico zo pijnlijk tekenen.

We worden naar onze kamer geleid langs kleine binnenkoeren en met *Talavera* versierde fonteinen, prachtige Spaanse koloniale architectuur met hoge plafonds, dikke aardemuren en prachtige houtbewerkte deuren. De namen van de kamers spreken me aan: Europese renaissance schilders en onze kamer bij toeval -of niet - Breughel. Ja, ik- nu toch wel bijna boerin te verklaren, heb trouwens nog aarde tussen de nagels van mijn tenen- in een kamer genoemd naar de Vlaamse schilder die het boerenleven in Vlaanderen verbeeldde. Manuel ploft zich op het bed met pikfijne wit linnen en grijpt naar het machientje van de TV. Blijkbaar mist hij de TV gezien de gretigheid waarmee hij voor de tv zit genageld. Het is dan ook het seizoen van American Football waar hij een grote fan van is. Ik heb geen behoefte om de mooie december namiddag voor het kastje te zitten. Ik beslis een fotoboek over te beziene plaatsjes in Mexico te lenen en laat me door een ijzergesmeden kronkeltrap naar het dakterras leiden waar een zwembad en een ligzetel me meer dan uitnodigen. Ik installeer me met een grote sombrero- de winterzon is nog steeds te sterk voor mijn Europees velletje. Met zicht op de knaloranje kerk mijmer ik over de 200 treden die erna toe leiden en die ik zoveel keer- soms zwetend en kreunend- eigenlijk meestal zwetenden kreunend – beklim als ik studenten die op inleefreis uit de VS komen rondgids. Ik kan het niet nalaten me een beetje schuldig te voelen. Terwijl ik mijn voeten wat verfris- zal ik erin slagen mijn voeten getekend door kloven eindelijk eens schoon te krijgen- baadt Doña Rosa, onze buurvrouw, haar kleinkind Angel die drie dagen geleden geboren is en net over 2.500 weegt. Ondergewicht te wijten aan te weinig proteïnen in het dieet. Of ik denk aan enkele jongeren van het programma die we daarnet nog hebben gegroet langs de velden waar ze meehelen de zongedroogde mais binnen te halen. Hun jaarlange voorraad van basisvoedsel. Met Enlaces Comunitarios halen we ook deze dagen de eerste oogst van mais binnen. Prachtige gekleurde maiskolven, van de gele mais die wij kennen als veevoeder langs de witte tot rood- blauw zelfs zwarte mais. Het doet niet tot twijfelen dat Mexico als de wieg van de mais bekend is.

Wanneer kunnen zij ook eens de routine doorbereken en lekker lui aan het zwembad liggen, of eens een reis maken naar de kusten en de geur van de zee opsnuiven, of gewoon zich een slaten soigneren en bediend worden? Misschien zouden ze dat helemaal niet willen maar toch op zijn minst eens de keuze hebben.

Luisterend naar de oude fluitgezangen van de indiaanse dansers die elke zondag aan de voet van de piramide ons doen herinneren aan de indiaanse afkomst van de mexicaanse cultuur – maar overrompeld door de luide muziek van moderne popzangers en het commerciële geweld dat in de pitoresque straten rond de piramide plaatsvindt, neem ik nog een teug van mijn koud *Victoria* bier (dat trouwens door een Belgische bierbedrijf is overgenomen). En ben ik dankbaar voor het levend dat ik leid, de keuzes die ik kan maken, mijn rol als *maestra Ina* in Tecuanipan, mijn groentetuintje waar ik elke namiddag een slaatje pluk en s' avonds van een kruidentheetje geniet. En de genegenheid van de burens die verse, nog warme tortillas met me delen. En ja... waarom niet, de hondjes die getrouw op me wachten en met kwispelende staart om een plaatsje in mijn schoot vechten als ik de kans krijg om bij avondschemering de zon achter de vulkaan zie verdwijnen en de hemel aanschouw die zich vult met ontelbare sterren. Zucht... het leven op het platteland, het is me genegen. En nu nog dit alles te kunnen delen met jullie...dat is mijn wens voor 2013...iemand kandidaat voor 2013?

Zalig kerstmis en gelukkig nieuwjaar!

Ina